XIX. évf. 1932 március 3. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN, ESPERES.
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.
A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4. Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

Égő Oroszország.

Jack lelkész külmissziói konferenciai előadásából.

Az 1906. esztendő döntő fordulatot hozott Oroszország számára. A kis japán macska legyőzte a hatalmas orosz medvét. S akkor az a százados elnyomatásban sinylődő orosz nép hangos szóval kezdte követelni cárjától a szabadságot. S az orosz népnek akkor adták meg a vallásszabadságot. A szabad vallásgyakorlás ta-

EV. THEOL. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA SOPRON.

A mai Oroszország hiábavaló próbálkozása.

laján sarjadt ki aztán a stundisták (bibliaórát tartók) vallásos közössége, akiken keresztül az Isten elhivása 1906-ban hozzám is elérkezett.

Oroszországban meg kellett tapasztalnom a börtön és számüzetés keserveit is. Mégis úgy érzem, hogy ez volt életem legáldottabb ideje. Ezek a szenvedésteljes esztendők jelentették számomra a „lélek akadémiáját", amelyet kijárva most annál jobban meg tudom érteni Oroszország mostani szenvedőit.

Az oroszországi vallásüldözésről gyűlölet nélkül akarok beszélni. Lenin azt állította, hogy a vallás nemcsak hogy csalás, ha-

nem magának az Istennek gondolata is „a legnagyobb szenny és utálat, ami van a világon". Hogy Lenin és a szovjet általában ilyen rettenetes nyilatkozatra is rávetemedhettek, az részben a régi orosz államegyház bűne is. Az orosz egyháznak volt szentkönyve, amelyet végigcsókoltatott, de nem volt igéje, amelyet hirdetett. Nem szívlelte meg Dosztojevszky komoly intelmét: „Hirdessétek az Igét, mert nélküle tönkre megy a nép". Lenin és társai a keresztyénségnek mindig csak az eltorzított alakját láthatták. Nem csoda, hogy ez nem tudott a szívükhöz férkőzni.

Ott állt az orosz nép a templom oltára előtt (az orosz sohase ült a templomban) a legmélyebb tisztelettel, hallgatta a titokzatos énekes szertartásokat, utána megcsókolta a bibliát, de hogy mi van benne, azt soha senki nem mondta meg néki. Nem csoda, hogy mikor aztán jött a forradalom, akkor az a megittasodott nép a cári önkényuralommal együtt a templomokat is rombadöntötte, úrvacsorai kelyhét meggyalázva pálinkát ivott abból, bibliája leveleit pedig piaci csomagoló papirnak használta.

De Oroszországban nemcsak az istentelenség dolgozik, hanem munkálkodik az Isten is. A külső egyházi rendszerek leomlottak, de a romok között Isten egy áldott lelki gyülekezet magvait plántálta el. Nem igaz, hogy Isten meghalt Oroszországban, mint ahogyan ezt valaki nemrégiben irta, Isten él és végzi a maga csodáit Oroszországban is.

A háború alatt néhány lelkes fiatalember Istentől indíttatva missziót kezdett a németországi orosz foglyok között. Sok-sok orosz ismerte meg ott az evangéliomot. S Isten most ezeket a volt foglyokat használja fel arra, hogy terjesztesse velük Oroszország sivár jelenében az evangéliomot. Közülük nem egy rettenthetetlen bátorságú hitvallója az evangéliomnak. (Az orosz különben is született propagandista). Bizonyságtevő munkájuknak nagy az eredménye. Ne feledjük el, hogy az orosz nép kezd kijózanodni a kommunizmus mámorából. Békét igértek neki s kapott rettegést, kenyeret igértek neki s kapott nyomorúságot, paradicsommal hitegették s pokollá tették az életét. Gyakori a hirtelen megtérések esete. Nemrégiben tért meg éppen az én munkaterületemen egy azelőtt istentelen népbiztos s mint Krisztus hitvallója maga is oda került a börtönbe azok mellé, akiket annak idején még ő csukatott le.

Oroszország most keservesen vajudik. Gonosz hatalmak gyötrik. Küzd az Antikrisztus a Krisztussal. De győzni fog, mint mindig a Krisztus. S éppen ezért én hiszek egy új Oroszországban.

Lecke a békességről.

Manapság ki van zárva a biblia Oroszországból. A bolsevisták gyűlölik a bibliát és a keresztyénséget. Igy persze a bibliatársulatot sem szivelhetik, hiszen az azt a könyvet terjeszti, amely

minden önkénykedésnek ellensége. A forradalom előtt azonban százezer számra adott el évenkint a bibliatársulat szentirást. Sok kolportőrje járt ott faluról-falura, városról-városra, amint azt a világ egyéb részeiben is teszik. Egy ilyen emberről akarok most elmondani valamit. Egy Czvetkoff nevü orosz bibliaárusról.

Egy útja alkalmával elkerült Czvetkoff Balachtinkája városába. Ott a vásáron árusította a bibliáit. Este, amikor hazatérőben volt a szállására, véletlenül egy mellékutcába csapott be, amelynek a túlsó végén egy csoport embert pillantott meg. Közelebb érve, látta, hogy egy kocsma előtti csődülettel áll szemben. Többen közülük egyik pohár vodkát a másik után hajtották föl. Kettőnek közülük különösen fejébe szállott a szesz. Kötekedő kedvük támadt. Nekimentek egymásnak. Czvetkoffnak első pillanatban az az orosz közmondás jutott az eszébe, hogy „ne elegyedjél marakodó kutyák közé" s úgy tetszett neki, legjobb volna követni a példaszót s nem beleártani magát a dologba, hiszen könnyen ellene fordulhatnak mind a ketten. De aztán mégis jobbat gondolt. Fogta a tarisznyáját, odatartotta a két verekedő fél közé s így kiálltott: „Testvérek, csak nem kaparjátok ki egymás szemét? Hiszen ha keresztyének vagytok, szeretnetek kell egymást. Jusson eszetekbe, mit tett az Úr Jézus értünk!"

A két ember abbahagyta a dulakodást. Gyanakodva néztek Czvetkoffra és aligha meg nem támadják, ha nincs valami az arcán s széles, hatalmas termetén, ami megállítja őket.

Pompás gondolata támadt. Előrántott egy újtestamentumot és fölütötte. Az első ige, amin megakadt a szeme, ez volt: „Senkinek semmivel ne tartozzatok a kölcsönös szereteten kivül!", amint ez Róma 13-ban meg van irva. Czvetkoff hangosan végigolvasta a fejezetet s már épen bele akart fogni a következőbe, amikor a veszekedők egyike félbeszakította:

„Honnan jössz, bácsikám? És miféle ember vagy?"

„Krasznojarszkból jövök, barátom — felelt Czvetkoff — és a Szentirást árulom, melyből épen most olvastam föl nektek egy részt. Azok, akik ideküldtek, messze laknak innen, Angliában".

Aztán beszélni kezdett nekik a bibliatársulat munkájáról és céljáról. Majd így szólt hozzájuk: „Ki veszi meg közületek ezt a könyvet, amelyik nekünk az élet útját megmutatja, hogy kell szeretnünk egymást, amely elkalauzol az örök életre!?"

Néhányan csúfolódni kezdtek. „Pap!" kiabálta az egyik. „Professzor!" tódította a másik.

„Nem vagyok én sem pap, sem tanult ember, — felelt Czvetkoff — egyszerű, közönséges ember vagyok, akit Isten azért hozott útatokba, hogy véget vessen civakodásotoknak".

Az egyik veszekedő megkérdezte: „Mennyibe kerül ez a könyv?"

„Mindössze egy rubelbe" — felelt Czvetkoff.

„Pavlik, — szólt oda a verekedő az ellenfelének — vegyük meg az evangéliumokat! Javunkra fog válni az olvasásuk."

Ennek nem volt pénze. Pavlik ellenben kivett két rubelt a

zsebéből s megvett két ujtestamentumot. Az egyiket odaadta a társának. Aztán ez a két ember, aki az imént még átkozódva, szitkozódva rúgta, marta egymást, mint az oktalan állat, békességben ment tovább Isten igéjével a kezében.

Másnap Pavlik több társát odavitte Czvetkoff szállására bibliát vásárolni. Mikor azok alkudni akartak, ezzel hallgattatta el őket: „Ez a könyv megéri azt, amit a barátom kér érte. Inkább még nekünk is segítenünk kell ennek a jó embernek az árúsításban".

Ime, az evangélium ebben az esetben is a békesség evangéliumának bizonyult, a békesség Fejedelméről szóló evangéliumnak.

A Brit- és Külföldi Biblia-Társulatnak „Történetek Isten házalóiról" cimű kiadványából.

Mindenben hálát adjatok!

Müller E. königsfeldi lelkész irja a következőket: Multkorában levelet kaptam Afrikából. Madzsáméból, a Kilimandzsáró aljáról irta egy néger Hanna leányomnak, aki Afrikában született s gyermekkorában afrikai gyerekek voltak a játszótársai neki. Azzal küldte hozzám, hogy továbbítsam a leányomnak, aki Németországban van férjnél. Nagyon megörültem a lévélnek s azért közlöm itt a fordítását, mivel olyasvalami csendül ki belőle, ami manapság olyan ritka s amiről úgy szeretném, ha a ti szivetekben is megteremne: háládatosság.

Igy hangzik a levél: Müller úr Hannájának. Kedves Hannám! Nagyon köszöntelek s ez után a köszöntés után nagyon köszönök neked valamit, én Vereali Nkja. Az, amit köszönök neked ez: hogy amikor kértelek, kisegítettél a Müller úrral való összeveszésemből. Kis gyerek voltál még, 1899-ben lehetett. Akkoriban nagyon nyomoruságos volt az öntöző csatorna. És én összevesztem Müller úrral emiatt a csatorna miatt. Egyszóval: odamentem a verandára és kértelek, hogy szólj egy jó szót értem Müller úrnál ennek a viszálynak a dolgában. Te megtetted. Az úr kijött és azt mondta: „A gyermek bocsánatot kért tőlem a számodra. Jól van: legyen közöttünk vége a viszálynak". Ez az, amit nagyon köszönök neked, hogy akkor segítségemre voltál a bajomban. Az az Ige, amivel köszönetet mondok neked, az Úr Jézusnak ez a szava: „Ruhátlan voltam és felruháztál, szomjaztam és innom adtál". Az irgalmas Úr áldjon meg lélekben és testben!

Van valami csekélység, amivel ki szeretném mutatni a hálámat irántad: egy ládácska kávé, amelyet Mártának (Hanna testvére, Winkler missziónárius felesége, Mazámában a Kilimandzsáró alján) adtam oda, hogy küldje el neked. Ezt a kávét én magam termeltem és szedtem. Van 300 kávécserjém.

S ezzel végére értem szavaimnak, melyeket neked irni akartam. Nincs több irnivalóm. Köszöntelek az uraddal s összes gyermekeiddel együtt. Légy békességben!

Én Vereali Nkja.

Ennyi a levél. Ez a fekete keresztyén még 31 esztendő mulva is hálásan emlékezik vissza arra a csekélyke kis szivességre, amelyet egy kis gyermek tett neki. Pál apostol egyhelyt arra int bennünket, hogy mindenben hálát adjunk. Oh, ha mindig megtennők ezt! Akkor kedvét lelné bennünk Isten.

Isten lát.

Järvinen finn lelkész aug. 31-én kelt levelében beszéli el a következő esetet: „Júliusban a kuring-kurui állomástól kb. 34 km-nyire voltam északra. Már épen indulni akartam hazafelé, mikor egyszerre egy csomó fiatal ember vett körül s az egyetlen nálam lévő könyvet, énekeskönyvemet kérték tőlem.

Mondtam nékik, hogy fizessék meg, de sem pénz, sem gabona nem volt náluk. Elindultam tehát abban a biztos tudatban, hogy a könyv táskám fenekén van. Hazaérkezve vettem azonban észre, hogy a könyvem hiányzik. Amikor azután megint ott jártam, ugyanazon a helyen, megint körülvettek a férfiak. Kérdeztem tőlük: Ki lopta el a multkor az énekeskönyvemet? Az emberek nagy szemekkel néztek rám, ők nem tudtak ilyen bűnről. Erre azt mondtam, hogy nekem nincsen hátul szemem, de Isten lát. — Elmult egy pár nap s az egyik ember elment a tanítóhoz és azt kérdezte: Hova dobjam ezt a könyvet? Szélnek eresszem-e vagy vízbe dobjam? Isten látja, hogy én ezt loptam. — Az énekeskönyv nagy csodálkozásomra visszakerült hozzám".

A magyar külmisszió akadályai.

Irta: *Horeczky Béla.*

Külföldi keresztyének régtől fogva egy váddal illetnek bennünket magyarokat, váddal, amelynek hallatára szégyenpir szalad végig orcánkon. A vád így hangzik: *Ti magyar keresztyének, nem teljesítitek missziói kötelességteket!* Angol. német, norvég és finn barátaink így szólnak: Te több millió lelket számláló magyar protestáns egyház! Te vagy ott keleten az evangéliomi keresztyénség előre tolt bástyája. Reád hárul az a megbízatás, hogy a Krisztus hadseregének Kelet felé előőrse légy! Miért nem viszed el a Krisztus világosságát Kelet népei közé?!

Mi mentegetni próbáljuk magunkat s missziói mulasztásunkat a következő kifogásokkal szoktuk szépítgetni: 1. *Évszázadok óta háboruskodó nemzet vagyunk.* Országunk a Kelet és Nyugat ütköző pontján fekszik. 2. A misszió folytatásához pénz kell, mi pedig *szegény nemzet vagyunk.* 3. Nekünk *sohasem voltak gyarmataink.* Nem láttuk a pogányok lelki nyomorúságát s így missziói felelősséget sem érezhettünk velők szemben.

Az első kifogásra így szólnak *evang. finn testvéreink:* Mi évszázadokon keresztül idegen nemzet jármát nyögtük, mégis küldtünk misszionárusokat az afrikai négerek közé. Ha köztetek, magyarok közt annyi százezren álltak csatasorba s véreztek el földi országtok érdekében, nem akadnának néhányan, akik zászló alá sorakoznak az Isten Országa érdekében?

Második kifogásunkra a *norvégek* válaszolnak: Szegények vagytok magyarok? Azért vagytok szegények, mert nem az Isten Országa Takarékpénztárába tettétek be a pénzeteket, hogy 100 százalékos kamattal kaptátok volna vissza! — Nézzétek, mi 15 szélességi fokkal északabbra lakunk, mint ti; országunk partjait a Jeges-tenger vize mossa, rövid a nappalunk, hosszú az éjszakánk s ugyan ferdén süt reánk a nap, nemhogy búzánk és dinnyénk teremne, de örülünk, ha egy kis krumplit hoz a föld. A ti országtok tejjel és mézzel folyó Kánaán Norvégiához képest. Mi vagyunk igazán szegények! Filléreinket mégis összeadtuk és misszionárusokat küldtünk a nálunk még nyomorultabb pogányok közé.

Utolsó érvünket *Svájc* liliputi országa cáfolja meg, amidőn így szól: Nékünk sincsenek gyarmataink, mégis elhatott a pogányok jajkiáltása fülünkbe!

Magyar Keresztyének! Misszió elleni érveinket rég halomra döntötte más keresztyén nemzetek missziói buzgósága. Mulasztásunk igazi oka nem a felsoroltakban keresendő, hanem abban, hogy hiányzott nálunk ezideig a misszió lelki alapja. Hogy mi a misszió lelki alapja vagy feltétele, azt egy példával óhajtom illusztrálni:

Tegyük fel, hogy te, Kedves Testvérem súlyos beteg volnál. Sok orvost hívnának hozzád, akik adnának tenéked mindenféle orvosságot, de egy sem használna. Végre egy nagy orvos lépne ágyadhoz, aki egy csodás hatású orvossággal teljesen meggyógyítna s te egészségesen kelnél fel ágyadból. De felépülésed után meghallanád, hogy a másik utcában sokan hasonló betegségbe estek, mint amelyben te sinylődtél. Jajveszékelésük fü-

leidbe hallatszana éjjel és nappal. Azt kérdezem tőled: Tudnál te akkor hallgatni arról, ami veled történt? Meg vagyok győződve, hogy nem tudnál, sőt elmennél hozzájok és beszélnél nekik arról a nagy orvosról és arról a csodás hatású orvosságról amellyel téged meggyógyitott.

Minden misszionárus egy meggyógyult ember. Nem testi, hanem lelki nyavalyából kúrálta ki őt a lélek nagy orvosa, a Jézus Krisztus. A csodás gyógyhatású orvosság, amit néki beadott, az Ő Igéje. Oh, hogy tudna hát nem beszélni arról, ami vele történt! Hogy tudná elhallgatni nagy Orvosának a dicső nevét!

A világnak valaha élt legnagyobb misszionárusa, Pál apostol így kiált fel egy helyen: „Jaj nékem, ha nem hirdetem az evangéliumot!" (I. Kor. 9, 16.) Ez a hitbizonyosság a missziónak a lelki feltétele. Mivel evangéliumi egyházainkban ez a hitbizonyosság nem volt meg a kellő mértékben, hiányzott a misszióhoz szükséges lendület is.

„Akiknek még nem nyílt fel

a szeme és a szive a misszió számára, annak sejtelme sincs arról, hogy miért van ezen a világon". Coerper, a liebenzelli misszió lelkésze előadásából.

Egyéni, családi, iskolai, templomi s egyéb közösségi imádkozásaink alkalmával gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát! 1. Hogy az Úr Jézus kereszthalála és feltámadása a misszió ügyének legbiztosabb fundamentoma és sikerének legjobb záloga.

2. Hogy a misszió iránti felelősségérzés annyi ébresztő és áldó kihatással lehet egyéni lelki életünkre.

3. Hogy Szarvason gyülekezeti Misszióegyesület alakult, mely buzdítással szolgálhat más gyülekezetnek is.

Imádkozzunk! 1. Hogy a megtérés, amely nélkül nincs átmenet pogányságból a keresztyénségbe, tisztázott kérdéssé váljék a külmisszió minden barátjának életében.

2. Hogy minél több hajlékban újuljanak fel a családi áhitatok s azokba be tudjuk vinni a külmisszióért való rendszeres imádkozást.

3. Hogy az Úr adjon nekünk igazi missziói lélekkel felruházott munkást, akit egyesületünk kiküldhet a misszióba.

A misszióról való megemlékezésre különösképp szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. A március 8.-i megemlékezés alapigéje 9. Zsolt. 12.

HIREK.

Kunst Irén kinai misszionáriusnő áprilisra tervezett látogató körútjával kapcsolatban arra kérjük azokat a gyülekezeteket és egyesületeket, amelyek őt meghivni óhajtják, hogy legkésőbb márc. 10-ig jelentkezzenek Gáncs Aladár ev. lelkész Bpest, Remetekertváros, Toldi Miklós-u. 6. cimén. Ezen felhivás nem vonatkozik azokra a helyekre, amelyek már az ősszel közzé tett felhivás alapján jelentkeztek. Ezen helyek: Bpest-Angyalföld, Bpest Ev. Leánykollégium, Celldömölk, Csepel, Dombóvár, Győr, Kardoskút, Kemeneshőgyész, Kiskőrös, Kismányok, Kispest, Ostffyasszonyfa, Paks, Salgótarján, Sárszentlőrinc, Soltvadkert, Szarvas, Szekszárd. Amennyiben ezen helyek valamelyike áprilisban nem fogadhatná Kunst Irént, kérünk a fenti címre értesítést. Március 20.-a körül minden jelentkező gyülekezet megkapja a terminust, amelyen a tervbe vett látogatás végbemegy. A meghivással kapcsolatban a helyi gyülekezetet — az állomástól való beszállitás, szállás és ellátás gondján kívül csupán a Kunst Irén által tartott előadással kapcsolatos vallásos este perselye terheli. Kunst Irén a nyáron készül vissza harmadszor Kinába Ez

újabb tiz évi távollétet jelent, ami az ő korában elég nagy idő. Éppen azért gondol Kunst Irén arra, hogy ez lehet az utolsó magyarországi szolgálata. Igen kívánatos, hogy az alkalmat minél több gyülekezetünk megragadja, kivált azért is, mert jollehet Kunst Irén ev. egyházunk tagja, eddigelé aránylag nagyon kevés hazai ev. gyülekezetben fordulhatott meg.

Az adományok kimutatását a következő számban hozzuk.

Misszióegyesület alakulása Szarvason. Nagy örömmel jelentjük, hogy február 1.-én Szarvason Misszióegyesület alakult, amely egyrészt a mi Misszióegyesületünkkel munkaszövetségben áll, másrészt a helyi gyülekezetben szorosan beilleszkedik. Célja, hogy a keresztyén világmisszió munkáját minél hathatósabban támogassa és előbbre vigye. Az egyesület elnöke Kelló Gusztáv lelkész, Misszióegyesületünk tanácsának tagja; társelnök: Lányi Hermina, igazgató: Borgulya Endre, pénztáros: Czupra Jánosné, ellenőrök: özv. Fertig Alajosné és Szokol Károly, jegyző: Dankó Sámuel. Az egyesületnek máris 150 tagja van. A rendes tagok havi 20 fillért, a pártoló tagok 10 fillért fizetnek. Az Úr áldása legyen az alakuláson, származzék belőle bőséges áldás mind a helyi gyülekezet lelki életére, mind a külmisszió nagy ügyében reánk váró közös munkára!

Budapesti tagjaink második havi összejövetele február 9.-én növekvő látogatottság mellett folyt le. Dr. Kneffel József turai ügyvéd, misszióti tanácstag, igen melegszívű előadásban tárta fel, hogy a külmisszió nemcsak az egyház ügye, hanem a családoké is. Nagy áldás származik abból, ha már gyermekeinkben felébresztjük a pogány nép nyomorával szemben az együttérzést s annak a tudatát, hogy nincs senki, aki valamit ne tudna tenni a külmisszióért. A megbeszélés során szó volt a családi áhitatok tartásáról, amelyekre a lelki ébredés szempontjából oly nagy szüksége van egyházunknak, de nekünk magunknak is. Igen jó nevelő hatása van annak, ha gyermekeinket használt bélyeg és staniol, vagy mint ők mondják: ezüstpapír gyüjtésével foglalkoztatjuk. Ugyanez a felnőttek számára is előmozdítja a külmisszióra való rendszeres gondolást s a szolgálatkészséget. Misszióegyesületünk szivesen vállalja a misszió javára gyűjtött staniol és használt bélyeg beváltását. A bélyegek közül a repülő-posta bélyegek jóval értékesebbek. Az átadás pesti tagok részéről történhetik a havi összejövetel alkalmával. Vidékiek Broschko G. Adolf pénztáros címére Budapest, IV., Deák-tér 4. küldjék gyüjtésüket. Postán csak nagyobb mennyiség küldésének van értelme, mert a beváltási ár nagyon csekély.

Az összejövetelen Zászkaliczky Pál fasori s. lelkész tartott bibliamagyarázatot János 6, 44. alapján. Igazi munkát csak akkor végezhetünk az Úr országában, ha érezzük, hogy az Atya von bennünket, azaz ha nem saját kedvtelésünknek tekintjük lelki életünket s megmozdulásunkat, hanem annak, hogy az az Úr nyult bele a mi életünkbe, Aki előtt nincs belmisszió, vagy külmisszió, hanem csak megmentésre váró lelkek. Az összejövetelt dr. Molnár Gyula táblabíró, Misszióegyesületi elnök vezette.

A legközelebbi összejövetel március 8-án lesz. Előadást tart Nitschinger János igazgató-tanító, misszióti tanácstag Pápáról: „A külmisszió és az iskola" címen. Erre az összejövetelre, mely szintén az egyetemes egyház Üllői-út 24. sz. alatti imatermében lesz, minden érdeklődőt ezúton is szeretettel meghív a vezetőség. Kezdet pontosan fél 6 órakor.

Az Országos Evangélikus Tanítóegyesület a mult év őszén tartott közgyűlésén egyhangúlag magáévá tette Nitschinger János igazgató-tanító következő határozati javaslatát: 1. Lépjünk szorosabb összeköttetésbe a Magyarhoni Ev. Misszióegyesülettel, lépjünk be minél többen legalább pártoló tagoknak. Ezek évi tagdíja 1 pengő, a rendes tagoké 3 pengő. 2. Olvassuk a Misszióegyesület folyóiratát, a Misszióti Lapokat; megjelenik havonként, évi előfizetési díja 1 pengő. Olvassuk egyéb kiadványait s érdeklődjünk általában a misszió hírei és ügyei iránt. 3. Vigyük bele a misszió eszméit az elemi és ismétlő iskola minden erre al kalmas tárgyának tanításába: hit- és

erkölcstanba, egyháztörténetbe, földrajzba, nemzeti történetbe, fogalmazásba, olvasásba, számtanba. 4. Segítsünk a lelkész uraknak abban, hogy gyülekezeteinkben a misszió iránti érdeklődés felébredjen s az áldozatkészség fellendüljön. 5. Neveljük gyermekeinket is a külmisszióért való imádkozás s arra való adakozás készségében s ha módunk nyilik, gyüjtésből egy-egy ünnepély jövedelméből juttassunk néhány fillért a külmisszionak. 6. Lehetőség szerint törekedjünk oda, hogy a külmisszió ügye legalább oly mértékben menjen át egyházunk köztudatába, mint a gyámintézet munkája. Bárcsak visszhangra találna ez a határozat minél több tanitónk szivében!

A Lipcsei Misszió Lapjának februári száma kegyelettel emlékezik meg Reusz-Köstritz hercegnőről, ki a mult év végén halt meg, 72 éves korában Felső-Ausztriában. A Missziónak igen lelkes támogatója volt ez a hercegnő Thüringiában. Édesanyja is komoly hivő volt s több egyházi éneket irt. A hercegnőt rendkivül nagy szeretet vonzotta minden szenvedőhöz. Olyan volt az élete, mint a nap, amely folyton meleget áraszt, de nemcsak szeretet áradt belőle, hanem a hit is. Kastélyában, Köstritzben rendszeresen tartott bibliai órákat, amelyek a résztvevőkben felejthetetlen nyomokat hagytak. Fáradhatatlan volt az adakozásban. Mikor Köstritzben fogházból szabadult és elesett nők számára menedékház nyilott, egyéniségének teljes súlyával állt az ügy mellé. Az anyagi támogatáson kívül maga is bejárt éveken keresztül az intézetbe s ott vasárnap délutánonként órát tartott a bentlakók számára. Különös szeretettel magyarázta nékik Luther Kis-Kátéját. Ha Köstritzben missziói ünnep volt, egész magától értetődőnek tartotta, hogy gyönyörű szép parkját e célra megnyissa. A Misszió céljára ugyanitt rendezett vásárokat, mint amilyenek az úgynevezett karácsonyi vásárok. Kiváló művésztehetség volt s ő maga is nagyon sok porcellán edényt festett a misszió javára. Még tavaly augusztusban ott volt Köstritzben ezen az évenként rendesen tartott missziói vásáron. Nagy gondja volt arra is, hogy Köstritzben időnként az evangélium legjobb hirdetői szólalhassanak meg a lelkek ébresztésére és építésére. Életének képéből az az Ige sugárzik felénk: „Aki hisz Énbennem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből". János 7—38. Bárcsak magyar terepen is adhatna az Úr a Missziónak ilyen előkelő s odaadó barátokat!

Kínában még egyre tart a nagy nyomorúság. A rettenetes árvizek okozta pusztulásról már mult alkalommal hirt adtunk. Részben ennek, részben pedig a nagy kínai birodalom egyéb részeiben uralkodó nagy szárazságnak a következtében az éhinség is rettenetes. Kínában különben minden 11 esztendőre esik egy nagy éhinség. 1878-ban Santungban és a szomszédos tartományokban 8,000.000 ember veszett éhen s a mostani éhinség ismét 8,000.000 áldozatot szedett abból a nyolc tartományból, amelynek a népét sújtja. Amíg a közlekedési viszonyok jelentékenyen nem javulnak, addig minden nagyobb szárazság idején meg fog ismétlődni ez a nyomoruság. A közlekedés kiépítéséről azonban csak akkor lehet szó, ha valamennyire helyreáll az országban a béke és nyugalom. Akkor várható az iparnak a föllendülése is, amely a túlzsufolt lakosságú vidékek népének szintén hivatva volna munkaalkalmat és megélhetési lehetőséget adni. A rend helyreállására azonban ezidőszerint még nem nagy a kilátás. Kiangszi tartományban 186.000 embert mészároltak le a vörösök s valami 2,100.000-en menekültek innen más, békésebb tartományokba. Több mint 100.000 házat hamuvá égettek. Az elpusztított rizs értéke milliókra rúg. Hunan-tartományban — ahol Kunszt Irén magyar testvérünk is munkálkodik — körülbelül 72.000 embert gyilkoltak meg és 120.000 épületet romboltak össze. Csuteh és Maocetung kommunista vezéreknek, akik még egyre harcolnak, állitólag 50.000 puskája, nagymennyiségű géppuskája és tölténye van. Hir szerint még gyilkoló gázra is szert tudnak tenni.

Vitéz Szabó és Uzsaly könyvnyomdavállalata, Győr, Andrássy-út 24.